

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

List 46.

V četrtek 17. listopada 1853.

Tečaj VI.

O smrti gospod Luka Trampuža.

(Od nekterih njegovih prejšnjih ovčic.)

Ločil se je s sveta
 Dober pastir,
 Večno naj Bog mu da
 Pokoj in mir.
 Hlapec Gospodov zvest
 Bil je vse dni;
 Krono naj mu v posest
 Bog dodeli.

Dan je od Boga bil
 Mašnik za nas;
 Vodil, svaril, učil
 Skerbno ves čas.
 Skusil očeta ga
 Star je in mlad;
 Truda njegoviga
 Velik je sad.

Steze do večnosti
 Kazal je nam,
 Njene prečudnosti
 Gleda že tam.
 Misel hvaležna še
 Tje ga sledi,
 Voši dobrote vse
 Večne časti.

Rosa nebeška zdaj
 Naj ga hladi;
 Duh paradiža naj
 Ga veseli.
 Sedež izvoljenih
 Bodi njegov.
 Kraj mu zveličanih
 Bodi gotov.

Luč neprenehana
 Naj mu gori,
 Sreča zveličanska
 Naj mu bliži!
 Milostvo sam Gospod,
 Visji pastir,
 Večno mu daj ondo
 Pokoj in mir!

Naznanila iz severne Amerike.

III.

Tretje pismo je v Bentonu 20. maliga serpana 1853 pisano, v katerim je to naznanjeno: Od lanskiga leta sem se ni tukaj nič posebniga prigodilo. Vsak mesec obiskujem misionške postaje, in oskerbujem farane, ki jih je nekoliko čez 600, ki so pa v okrožju 75 milj raztreseni. Iz Evrope se je le ena protestanska družina v te kraje preselila. To je dobro, de nas katoličanov ne motijo. Ame-

rikanci, ki krivoverstvu vdani med katoličani prebivajo, so večidel brez zunanje službe Božje in nas katoličanov nič ne dražijo. Ker sim monštranco seboj prinesel, smo o svetim Rešnjim Telesu brez opovere očitno procesijo imeli, kar bi v mestih, kjer je večina potestantov, nikdar perpušeno ne bilo. Bil je pa tudi vesel praznik za stare in mlade. Sleherni si je prizadeval slovesnost po svoji moči povikšati. Možje so iz hlodov altarje napravili; žene so jih pa z lepimi belimi perti zagernile in z mnogoterimi lepotijami ozaljšale, posebno s svetimi podobami, ki se tukaj v nobeni katoliški hiši ne smejo pogrešati; nedolžni otročiči so cvetice trosili in mladenčiči častno stražo imeli; ob kratkim, vsi so si prizadevali, pot povelicati, po kateri naj bi Gospod šel; vsi so katoliško vero v resnično pričujočnost Jezusa Kristusa v zakramentu svetiga Rešnjiga Telesa pred Amerikanci, kterih je bilo več vpričo, očitno razodevali — v tem daljnem kraju, kjer take slovesnosti še nikdar ni bilo. O veliki noči mi je bilo pervikrat veselje skazano, de sim odrašene kerševal. Bila sta dva brata iz amerikanske rodovine; mati je bila malo popred keršena in je ta dan prvo sveto obhajilo prejela. Sploh je tukaj spreobračanje k katoliški veri težji, kakor pri divjakih. Ne zaderžuje jih nevednost, ampak večidel vnemarnost in presoje; in pa mnogoverstne krivoverske ločine, ki si nasprotvajo, jih v lenobi poterdujejo, de nočejo resnice iskati. Ti ljudje znajo večidel pisati in brati, so prav čedno oblečeni, govoré o vladanju in dnevnikih; ako se pa po njih veri popraša, se mora človek velikrat začuditi, de še keršeni niso. Tudi marsikdo pravi: „Nisim vredin vere“, kar žalostno nespoštovanje samiga sebe, pa tudi lenobo razodeva, v starosti keršanskiga nauka se učiti. Pri vsem tem se vsako leto kdo spreoberne in sploh se katoliška cerkev v zedinjenih deržavah silno razširja v tem, ko krivoverci vedno bolj zginjajo ali v popolno vnemarnost in nevero razpadajo. Molimo za-nje! Amerikanskih šeg se čedalje bolj privajam; od evropejskih se močno ločijo. Če človek v hišo pride, mu začno roko tresti, de ni ne konca ne kraja. To pa tudi vse šege dvorljivosti nadomestuje. Obnašanje deržavljánov do predpostavljénih se mi je v začetku nepriljudno dozdevalo -- v pisarnici se še ne odkrijejo, nar višiga vradnika pri primku kličejo -- ali zdaj že razvidim, de je ta obnaša od tod, ker vsa gosposka iz ljudstva izhaja, ktero vradnike voli. Vradniki v pokoju nimajo nič plačila; toraj morajo skerbeti, de jih ljudstvo, ko čas njih službe preteče, zopet zvoli; zato so tudi močno postrežni vsim, ki imajo pravico voliti. Duho-

ven ima z vradniki tukaj malo opraviti. Vsaki v cerkvi sklenjeni zakon gosposki naznanim in vradniku, ki ime ženina in neveste vpiše, pol dolarja plačam: sicer se pa gosposka v naše zadeve nič ne meša. . . .

Spomin na duhovne vaje Lavantinske škofije leta 1853.

(Konec.)

Tudi od tretjiga voditelja, ako bi se ne bali, z natančnim popisom njegove ponižnosti žaliti, bi mogli reči, kar smo rekli od dveh poprejšnjih, de, kdor njega vidi in sliši, vidi in sliši zopet resničniga misionarskiga duhovna in zvestiga posnemovavca velikiga služabnika Božjiga, sv. Vincencja Pavljana. Ako je Jezus prvim misionarjem, to je svojim apostelnam rekel: „Ucite se od mene, zakaj jaz sim krotek in iz serca ponižen“, in ko jih je po vsem svetu poslal, jim nauk dal: „Posljam vas, kakor ovce med volkove; bodite tedaj priprosti kakor golobi, pa tudi previdni, kakor kače;“ je tudi sveti Vincenci svojim duhovnim sinam ravno te nauke kakor nar zvestejši angele varhe na njih misionarskih potih perdelal. In kako nam je tudi per tem gospodu in njegovim tovaršum neka posebna krotkost in pohlevnost, priprostost in usmiljenja polna ljubeznjivost, nar imenitniši dedšina duhovnih sinov in hčer s. Vincencja, iz vsiga njuniga obnašanja in govorjenja silno prijazno nasproti sijala. Že per prvim govoru so se jim naše serca popolnoma vdale in jih vesele spremile nar poprej v paradiz stvarjenja, kjer smo s povzdignjenim sercam imenitni poklic človeka in kristjana sploh in še veliko imenitniši poklic katoliškiga duhovaa posebej premišlovali. Oh, ali kako žalostne so bile naše serca, ko smo mogli prelepi raj zapustiti in v pusto in prekleto deželo spremiti, Adama in Evo, v katero jih je Kerub z ognjenim mečem tiral, ker sta nezvesta svojimu imenitnemu poklicu zaverгла Boga, Bog pa je nju zavergel! Rekli so nam svoje oči obrniti po širokim svetu in ko smo gledali in premišlovali ternje in osat, ki ga rodi prekleta zemlja, pot in žule, s kterimi si ubogi človek kruh perdeluje, togotne uime in viharje, pogubljeni blisk in točo, potres, oginj in povodnje, kervave punte in vojske, lakoto in kugo brez števila veliko prehudih bolezin na truplu in prežalostno smert, na duhu pa tisto tamoto v pameti, tisto slabost v spominu, tisto hudobijo v volji in potem večno smert, so rekli: In vse to je storil greh, pa ne naši grehi, ali grehi vsiga sveta skupej, ampak en sam greh in sicer greh prvih staršev. Iz teh strašnih nasledkov so nas učili spoznati, kako strašna gnjusoba mora greh pred Bogom biti. Ako je že pa vsak greh Bogu tako zoperen, kako neskončno nagnjusin mora pred Njegovim obličjem še le greh tistih biti, kteri so po svojim stanu še k posebni svetosti poklicani in kakor luč sveta na visoki svečnik katoliške cerkve postavljeni! Še nismo nehali nad vsimi svojimi grehi in slabostmi milo žalovati, ko so nam rekli obstopiti smertno posteljo grešnika, zlasti iz duhovniga stanu. Jeden od červa vesti in mučen od smertnih britkost se obrača grešnik tolažbe iskaje zdaj k cerkvi — zdaj k svetu — zdaj sam k sebi; ali nikjer ne najde tolažbe, le strah in obupanje ga od vsih strani obdaja. V spominu svojih brezštevilnih grehov, Božjih ropov itd. vpije s hudobnim Antioham: „Zdaj se spomnim vsih hu-

dobij, ktere sim dopernesel v Jeruzalemu“. In brez miru in pokoja se po smertni postelji premetovaje ječi s prerokam: „Ni miru v mojih kosteh pred obličjem mojih grehov“. Cerkev mu sicer ponudi sv. zakramente, ali on jih prejme — kakor Juda, in umerje brez upanja, kakor je živel brez ljubezni. Vsi smo Boga prosili, de bi nam ne dal tako nesrečne smerti umreti in bi bili radi svoje oči od takih žalostnih pogledov že proč obrnili, ko so nam v daljnim premišlovanju rekli, de je ta žalostna smert še le začetek grozovitnih nastopkov greha. Odperli so tedaj pred nami vrata neskončne večnosti. Tukaj smo zagledali sodnji stol in na njem večniga sodnika Jezusa Kristusa. Oh, ni bilo več milo in ljubeznjivo Njegovo obličje, kakor takrat, ko je še kakor Odrešenik, zgubljenih ovčic iskaje, po svetu hodil! Ognja strašne jeze so mu oči iskrale in serd in sodba sta se mu na licu brala. Pred Njim je stal s trepetanjem nespokorjeni grešnik in je čakal svoje sodbe. Pristopile so sodne priče: satan — lastna vest — in angel varh, ter ga strašno tožile, in on ni vedil zmed tavžent tožb ne na eno odgovoriti. Potem se je začela sodba. Angeli so prišli in obropali nevredniga grešnika vsih darov gnade in usmiljenja, vsih častitih znamenj njegoviga poklica. Vzeli so mu luč tolažljive vere v dobriga, usmiljeniga Boga in ga izročili večni tami grozeče vere v neskončno mogočniga, strašniga in serditiga Boga. Vzeli so mu tolažbo veseliga upanja in ga izročili večnimu obupu, joku in škripanju z zobmi. Vzeli so mu sladkost ljubezni Božje in ga izročili večnimu sovražtvu, togotanju in preklinjanju nad Bogom. Vse so mu vzeli, le znamenje sv. kersta, s. birme ali še mašnikoviga žegnovanja so mu pustili, ali ravno to znamenje mu bo kakor pekoča žerjavica vso večnost na duši gorelo, ker ga bo neprenehama opominjalo vsih prejetih gnad in mu v spomin klicalo, kako lahko bi bil vekomaj srečen, zdaj je pa večno nesrečen in bo storilo, de ga bodo soterpini v peklju le še huje preklinjali, sovražili in zaničevali. Na to je zagromela serditiga Sodnika sodbe poslednja beseda: „Poberi se spred mene, ti prekleti! v večni oginj, kteri je pripravljen satanu in njegovim tovaršum.“ Ko je bila sodba zgovorjena, so obstopili na hip peklenski rabeljni zaverženiga grešnika, ga zgrabili in seboj potegnili v brezen večniga pogubljenja. O strah in groza! otrok Božji se znajde zdaj med hudiči, brat Jezusov v družbi naj ostudniših grešnikov, dedič nebeškiga kraljestva v breznu peklenskiga ognja. Vsi smo pokleknili pred Sodnika Jezusa Kristusa in ga prosili, de bi nam enkrat per sodbi Njegovo obličje ne bilo strašno, ampak usmiljeno in prijazno. Zato, ko so nam v naslednjim govoru še enkrat odperli brezen peklenski, od kodar se je presilno žalostno jokanje in tarnjanje zaslislalo, in nam poslej odperli nebeški raj, od kodar nam je presladko petje angelskih korov in zveličanih mašnikov večna aleluja naproti zadelala, in smo bili tako rekoč na razpotje postavljeni in siljeni, si zvoliti ali široko cesto pogubljenja, ali ozko stezo zveličanja, smo vsi vsi stopili na desno stran in v duhu objeli križ Kristusov, od kteriga stoji pisano: „Kdor hoče za menoj hoditi, naj zadene vsaki dan svoj križ, naj zataji sam sebe in potem naj pride in hodi za menoj“, in smo na novo obljubili, zanaprej le edino za Kristusa in naših bratov od Njega predrago odkupljene duše živeti, terpeti in umreti. S tem je bila resnoba pot očiščevanja končana in s potolaženim, zato ker

z Bogam spravljenim srcem smo se podali na veselo pot razsvitljenja in zedinjenja, na kateri smo zopet kej važne in prelepo izpeljane resnice premišlovali. Nar poprej so nam razložili eno nar poglobitnejšo dolžnost dobriga duhovna, namreč gorečnost za duš zveličanje ter so nam v našo veliko tolažbo dokazali, da po tej čednosti duhoven nar bolj jasno razodene, da Boga ljubi — de bližnjiga ljubi — de sam sebe ljubi, zakaj nobeniga dobriga dela in nobene pokore ne more storiti, ktera bi bila Boga tako ljuba, kakor ako veliko duš peklu otme in za nebesa perdobí, kakor stoji pisano: „Kdor svojiga brata spreoberne, števílo veliko grehov zakrije“. Na to so govorili z gorečo besedo od nar večí skrivnosti vere, od presvetiga Rešnjiga Telesa in so blagrovali mašnike, katerih rokam je samo Telo vélovečeniga Boga izročeno in vsaki dan odpert studenec vse milosti, vse tolažbe, vse svetosti. Razložili so pa sveto Rešnje Telo kakor zedinjenje duše s Kristusam — in kakor hrano duše in telesa v véčno življenje. Na to so rekli, da morajo še govoriti od tiste, per ktere samim imenu se vse pobožne serca radujejo in se nebo in zemlja veselí, namreč od preblážene device Marie in so rekli: Maria nas ljubi kakor mati — Maria se nas usmili kakor mati. V naše posebno veselje in potolaženje, tako da ne bomo nikdar pozabili, so nam po sv. pismu stare in nove zaveze in po cerkvenih učeníh dokazali, da je Maria sicer pre-dobra mati vsih kristjanov, da je še pa ona na čisto posebno vižo mati vsih mašnikov, kakor se Kristus s križa ni na druge ljudi, ampak pred vsm na mašnika Janeza ozerl ter Marii rekel: Mati, glej tvoj sin. Ako je pa Jezus Mario mašnikom mater dal, ji je tudi gotovo naročil, da mora mašnike ravno tako ljubiti in za-nje skrbeti, kakor je ljubila in skrbela za Jezusa. O mašnik, blagor tebi! pod varstvom tako mogočne matere, česa bi se bal? Po priprošnji tako usmiljene matere česa bi ne upal? Duhovne vaje skončaje so potem permerno še govorili od krone vsih čednost, namreč od stanovitosti; zakaj začemšim je krona sicer obljubljená, pa le do konca stanovitim bo podeljena.

Kakor so nam častiti gospod voditel v premišlovanjih, tako so nam tudi č. g. Martin Derler v treh duhovnih govorih silno važne in prav dobro izpeljane resnice razlagali in sicer od visokosti mašnikoviga poklica — od mašnika sosebno lepih in blagonosnih opravil: od brevirja in sv. maše — in od nekterih poglobitnih pomočkov, keršansko popolnost doseči. Posebna ponižnost, priserčnost in ljubeznjivost nam je tega gospoda nepozabljiviga storila.

S pohvalo moramo opomniti še lepiga obnašanja vsih ljudi, ki so nam bili v postrežbo dani, pa tudi mnogih delavcov, kateri so te dni na Kisli vodi opraviti imeli. Nikakor nas niso motili v naši pobožnosti, temuč njih veselje nad našim shodam se je očitno kazalo. Dolžni smo se pa tudi zahvaliti častitim vradnikom na Kisli vodi, kakor tamošnjim domačim duhovnam, kateri so si z veliko razumnostjo pa tudi z vidaim veseljem perzadevali, vse lepo vrediti in nam vsim postreči. Še posebna zahvala bodi pa tudi visokim štajerskim deželnim stanovam izgovorjena, kateri so nas tako gostoljubno na tem prijetnim kraju sprejeli in nam ne le kar vse stanovanja brez plačila prepustili, temuč celo dovolili, da smo vsaki svojo posebno izbo imeli, kar je per duhovnih vajah zlasti koristno.

Daj, ljubi Bog, da bi se prelepa pobožnost duhovnih vaj še večkrat na tem tako pripravnim mestu in sicer vselej tako veselo in spodbudljivo, kakor sedaj obhajala! Daj pa tudi, ljubi Bog — kakor so prečastiti gospod korar Dr. Jakob Štepišnik v začetnim govoru rekli, da kakor so že neštevilni telesni bolniki per tem, od Stvarnika tako bogato oblagodarjenim studencu ljubo zdravje in novo moč zopet zadobili in se še zdaj veselí prijetnih tukaj preživljenih dni in blagrujejo Boga in ta studenec, po katerim jim je pomagal: da bi bili tako tudi mi in vsi za nami, kateri se bodo še kedaj tukaj sošli per duhovnim studencu svetih vaj, prejeli, v slabosti novo moč, v dušnih ranah novo zdravje, da bi se vsaki čas veselili spomina prelepih dni, ki smo jih v bratovski ljubezni tukaj preživeli, in še na smertno uro blagoslovili nebeški studenec duhovnih vaj, iz kteriga tako obilno teko perpravnim srcem vsaktere milosti Božje! K—.

Poslednja sodba.

III. Znamnje Sinu človekoriga.

Po grozopolnim bučanju trobente, po čudovitim vstajenju mesa in strašnim ločenju med pravičnimi in zaverženimi se bo znamnje Sinu človekoviga na nebu prikazalo (Mat. 24, 30.), tisto veličastno znamnje, ki je nekda na gori mertvaških glav povzdignjeno bilo. In pravičnim v tolažbo, zaverženim pa v strahoto se bo razodel sv. Križ, na katerim je Izveličar sveta umiraje svojo glavo nagnil, in z milim zaklicam svojo dušo izdihnil. Prinešen bo, preden se bo Sodnik prikazal, izpostavljen pred obličjem vsih zbranih kot znamnje našiga odrešenja, kot častitljiva zastava Božjiga premagavca, kot presveta spominsina njegoviga večniga usmiljenja. Razkrilo se bo pred očmi trepetajočiga sveta križno bandero, ki se je nekda tako kervavo znad Kalvarie kazalo, in proti Njemu se bodo ozirali pravični in grešniki. Kakor sveti Tomaž Akvinski pravi, se bo razun križa pač tudi še drugo orodje trpljenja Kristusoviga zagledati dalo, in po besedah družih svetih cerkvenih očetov bodo o prikazanju križa čela izvoljenih od angelov s križem zaznamnjane in navtisnjene. Tako vsaj se bere v skrivnim razodenju: „Zaznamnjajmo hlapce Božje na njih čelih“. (Skr. razod. 3, 7.)

Izvoljeni bodo torej znamnje križa na visokim čelu nosili, in na njem bo dobri Pastir svoje jag-njeta, Učenik svoje učence, Sodnik svoje izvoljence, vojvoda svoje vojsake, Oče svoje otroke spoznal.

In ko bo tako Križ v zraku migljaj, in s svetlobo tavžent solncov se lesketal nad neizmernimi trumami, ktere je grob od začetka do konca časov vnovič rodil, tedej se bodo po izreku svetiga evangelista vsi rodovi na zemlji jokali; vsi grešniki namreč bodo per tem ugledu prestrašeni in oterpnjeni zastokali in zatulili, in ta stok in vek bo celo zemljo napolnil, in od oboka nebeškiga, ravno kot od peklenških vrat se ječaje razlegal. Po besedah svetiga Avguština bodo v križu svojiga tožnika gledali, in na njegovo pričevanje svoje grehe, tode prepozno — spoznali, in v obupni britkosti svojo vekomej obžalovanja vredno slepoto obstali. Kako pač bo tisto uro grešnikom per sercu! Vsak bo takrat spregledal, da je s svojo hudobijo Kristusa v križanje izdal. Lakomnik bo sprevidil, da je za zdajavno plačo nekoliko srebernikov Gospoda pro-

dal; nečistnik in prešestnik, de je Kristusa s šibami do kervaviga raztepel; prevzetnež in ošabnež, de je Kristusa s ternjem kronal; prederzni zasramovavec, de ga je s terstam tolkel in v njegovo sveto obličje pljuval; mlačni in leni, de ga je brez usmiljenja h križanju spremil; hudobnež, de ga je na križ pribil; pijanec, de ga je z jesiham in žolcam napajal; igravec, de je za njegovo sveto oblačilo vadjal; sovražljivi, de je njegovo serce prebodel.

Takrat bodo gledali z znamenjem križa Tistiga, ki je na njem življenje sklenil. Pa ne bodo ga vidili več za kriviga spoznaniga in zvezaniga, ampak za sodnika krivih, kateri pogubljene s svojo razsodbo veže, iz s svojim preklestvom ječi večnih muk izročuje. Gledali ga bodo, pa ne več v nizkoti in zaničevanju, ampak v veliki častitljivosti in v strahovitim veličastvu: gledali ga bodo s križem, pa to ni več znamenje nar hujsi sramote, ampak nar viksi slave. Vidili ga bodo že sedeti na sodnjim stolu, kateri je nekđaj per nogah sodnika stal; pa on, ki je po krivici za kriviga spoznan in obsojen bil, bo zdaj v resnici krive zaznamnjel in obsodil. Oh, kakšen stok bo zdaj vstal, ko ura Božjiga serda pride, in milost Božja nič več smertniga meča ne uderžuje, kteriga pravica Božja nad grešniki suče. O, kako po pravici bodo takrat plakali in tarnali! Žalovali bodo, ker ne bodo mogli več ne pokore storiti, ne kaznovavni sodbi uiti, ne pogubnemu obsojenju ubežati; jokali bodo zavolj storjenih hudobij, zavolj pričujočih kazni (štrafing), zavolj prihodnjiga terpljenja v plamenu.

Tako bo Križ, poprej znamenje ljubezni in sprave, upanje spokornih, tolažba stiskanih, pribežališe obupavni, zdaj oznanovavec vse reve, strašilo hudobnih, zaklic k bojnemu dnevni in poguba grešnikov. — O grešnik! kje boš tačas pribežališe najdel? Vse, na kar si svoje upanje stavil, je v šibre razpadlo: nobeno mesto za otetbo se ti ne odpre, ko se les odrešenja, drevo križa od dna njegoviga do verha strese in zaverši, in s križa glas dojde, ki ne milosti, ampak masevanje! masevanje! kliče. Če te bo križ strašil, kdo te bo tolažil? Če te bo že znamenje Božje ljubezni s svojim prikazanjem morilo, kdo te bo oživil? Če kri Kristusova zoper nas vpije, kdo bo za nas govoril? Če v sercu in v ranah Kristusovih, ki so vendar usmiljenja polne, nič usmiljenja najti ne bo, h katerimu pomočniku bomo pribežati zamogli?

Zdaj naj gori v križ gledajo tisti, kateri so zlobe in hudobije pijani nekđaj vpili: Križaj ga, križaj ga! Naj se ozirajo va-nj tedaj vsi, kateri kot sovražniki križa Kristusoviga živé, in ga s svojimi grehi vnovič križajo; vidiijo in spoznajo naj, de je to ravno tisti les, na kteriga so ga pribili.

Kako boš od groze prepaden, o Pilat, kateri si zavoljo Judovskega ljudstva Njega v smert na križu obsodil! Kako ti bo per sercu, ti Ana, ti Kajfa, vi duhovni, pismarji in farizeji, ki niste dosti hiteti mogli, križ mu tesati, ga h križu potiskati in na križ ga pribijati! Žalovali bote in v serčni tugi in britkosti vekali, zaklinjali dan, o kterim ste bili na svet rojeni, in zastonj strele Večniga klicali, de bi vas vekomej pokončale! —

To tedej, bodo takrat, ko se bo križ visoko v zraku veličastno lesketal, bodo vse ljudstva zemlje rekly, to tedej je tisto znamenje, ktero je Ju-

dam pohujšanje, nevernikom pa neumnost bilo? To je tisti les, kateri je vrata peklenške razbil, predpeklen spraznil, nebesa odperl, sovražnike užugal, hudiča premagal, smert umoril, malikovavske altarje poderl, malike razdjal? To je tisti les zmage, s kteriga si je Bog krisijanov veseljni svet podvergel, in si vso oblast v nebesih in na zemlji pridobil?

O duša! preudari globoko v svojim sercu: še je križ za-te drevo zveličanja; na njem Kristus svoje roke razpenja, te objeti, na njem nagne svojo glavo, de bi s kušljejem sprave te poljubil in z vezmi molitve na svoje serce k sebi potegnil; od njega kaplja rešnja kri, de bi ti tvoje rane zacelil; na njem ti kaže svojo s sulico prehodeno stran, de bi te v osereče svoje milosti zaklenil, in te skril pred prihodnjo jezo. Poleg križa stoji sveta Devica, njegova Mati, de bi za-te prosila. Tode tisti strašni dan sodbe vsiga tega per križu nič več vidil ne boš. Kje je takrat mati Božja? kje odperta stran, kje prijazno nagnjena glava, kje objemavne roke? kje tačas tvoj Kristus? — Poslušaj preroka kateri pravi: „Prišli bodo Gospoda iskat, pa ga ne bodo najdli, ker jim je odvzet.“ (Ozej. 5, 6.)

De bomo torej o pogledu križa se veselili in zavoljo svojiga odrešenja, ki je na njem dopolnjeno bilo, se radovali, oh, zdaj s svetim Pavlam recimo: „Mene pa Bog vari, de bi se z drugim hvalil, kakor s križem Gospoda našiga Jezusa Kristusa!“ (Gal. 6, 14.) Dokler še tukej živimo in nam dnevi zveličanja svetijo, križ v veliki pozornosti in ljubezni častimo, se z dušo in telesam popolnoma h križu obernimo, se h Križaninu zatecimo, in z besedami svoje matere svete Cerkve molimo:

Kralj prestrašne veličasti!
Milosrčnost ti je v lasti;
Reši grešne me oblasti!

Spomni se, o Jezus mili!
De so za-me te umorili.
Prosim, tisti dan se usmili!

Trudin hotel si hoditi,
Za-me svojo kri prelitil!
Daj k zveličanju to biti! —

Iz Ljubljane. Namesto gosp. Martina Jenoha je v Šmarje gosp. Jožef Partel iz Tomičla prestavljen.

Društvo sv. Mohora je naznanilo, de bo l. del življenja svetnikov kmalo dokončan in družtvenikam razposlan, pa le tistim, ki so za leto 1853 letnino plačali. Uni pa, ki so za leto 1853 še na dolgu, so prošeni, ali družtvene bukve leta 1853 na svoje stroške nazaj poslati in naznaniti, de od družtva odstopijo, ali pa svojo letnino saj za leto 1853 plačati.

Mili darovi.

Za odkupljenje zamurčikov.

Iz Lož Jakob Janežič 36 kr. — Dobrotnik za J. P. 30 gold. v srebru. Iz Ipavskiga Šent-Vida 1 gold. 48 kr. — Dobrotnik iz Radeč za odkupljenje zamurčika, ki naj se imenuje Matija Podpadec 50 gold.

Mili darovi.

Za afrikanski misijon: Neimenovani dobrotnik 20 gold. v srebru. — Iz Koprivnika 12 gold. — Dobrotnik 10 goldinarjev. —